

17.12.2013

Ομιλία
Χάρη Κυριαζή
Εκτελεστικού Αντιπροέδρου

**“Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ”**

Τρίτη, 17 Δεκεμβρίου 2013
HILTON

Κύριε Υπουργέ,
Κυρίες και Κύριοι,

Η σημερινή εκδήλωση πραγματοποιείται την ώρα που φαίνεται να ξεκινάει μία καμπή στην εξέλιξη της ύφεσης. Σε μια τέτοια, λοιπόν, αποφασιστική στιγμή της κρίσης που διανύει η χώρα μας, επιχειρήσεις, συλλογικοί φορείς, δημόσια διοίκηση, στελέχη της έρευνας και της εκπαίδευσης, συναντήθηκαν σε μία νέου τύπου διαβούλευση προκειμένου να ανιχνεύσουν τις δυνατότητες ανάκαμψης της παραγωγικής βάσης της οικονομίας.

Στο πρώτο μέρος της Ημερίδας μας διαπιστώθηκε, με τον πλέον τεκμηριωμένο τρόπο ότι, παρά την πρωτοφανή σε διάρκεια και βάθος ύφεση, υπάρχουν ελληνικές επιχειρήσεις που επιβιώνουν, προσαρμόζονται, καινοτομούν και εξάγουν. Τα χαρακτηριστικά της επιβίωσης και της ανάπτυξης μέσα στην κρίση ξεχωρίζουν μέσα από αυτή τη χαρτογράφηση, και τα στοιχεία που έχουν συλλεχθεί αποτελούν την πιο στέρεα βάση για να σχεδιαστούν πολιτικές και να αναληφθούν δράσεις από την Πολιτεία που θα ενισχύσουν την παραγωγική οικονομία και έτσι να φέρουν πιο γρήγορα πίσω την ανάκαμψη.

Θέτουμε λοιπόν, για τον σκοπό αυτό, στη διάθεση της Κυβέρνησης ολόκληρο το υλικό από την εργασία αυτή.

Αξίζει στο σημείο αυτό να κάνουμε μία συγκεκριμένη αναφορά σε αυτό που οι ίδιοι οι ξένοι βλέπουν σαν σημαντικό στοιχείο στη χώρα μας. Είναι το υψηλό επίπεδο ερευνητικής δυνατότητας, που δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν έχει δώσει σημαντικά οφέλη στην ελληνική παραγωγή. Όμως, πιστεύουμε ότι και εδώ βρισκόμαστε μπροστά σε μία σημαντική αλλαγή, που στο επόμενο διάστημα θα φέρει κοντά την έρευνα και τις ελληνικές παραγωγικές επιχειρήσεις, για να ενισχυθεί η ανταγωνιστικότητά τους και η εξωστρεφής δράση τους.

Στο δεύτερο μέρος της ημερίδας λειτούργησαν 7 εργαστήρια. Εκεί έγινε διαβούλευση και ανταλλαγή απόψεων για τις προοπτικές ανάπτυξης σημαντικών τομέων της ελληνικής οικονομίας, χωρίς βέβαια να έχουμε εξαντλήσει το σύνολο των παραγωγικών δραστηριοτήτων της χώρας.

Κυρίως όμως αναδείχθηκε η ανάγκη εστίασης σε προτεραιότητες και ειδικά σε οικονομικές δραστηριότητες με περιθώρια ανάπτυξης στο πλαίσιο ευρύτερων παραγωγικών αλυσίδων. Τα προβλήματα που η πολιτεία κατάφερε να σωρεύσει στη βιομηχανία και την οικονομία για μία γενιά, πρέπει να τα εντοπίσουμε και να τα διορθώσουμε σημείο προς σημείο. Η μέθοδος εξέτασης των παραγωγικών αλυσίδων, δηλαδή ομάδων επιχειρήσεων που δεν είναι κατ' ανάγκη στον ίδιο κλάδο, αλλά αποτελούν εισροές, εκροές ή υποστηρικτικές δραστηριότητες του βασικού κορμού, βοηθάει να διαπιστώσουμε τι πρέπει να γίνει.

- Δηλαδή, να εντοπιστούν πρώτα τα εμπόδια και τα αντικίνητρα που πρέπει να αρθούν.
- Στη συνέχεια, να εντοπίσουμε ποιες είναι οι αναπτυξιακές προϋποθέσεις και οι κρίσιμοι παράγοντες διεθνούς ανταγωνιστικότητας που μπορεί να διαφέρουν πολύ από αλυσίδα σε αλυσίδα:
 - Υποδομές.
 - Κανόνες Αγοράς.
 - Δεξιότητες ανθρώπινου δυναμικού.
 - Χρηματοοικονομικά εργαλεία.
 - Δομές στήριξης των επιχειρήσεων.

Ουσιαστικά, η προσέγγιση αυτή αποτελεί μια νέα στρατηγική για την πολιτική επενδύσεων. Αντί, λοιπόν, να στηρίζουμε επενδύσεις σαν μεμονωμένες δραστηριότητες, πρέπει να τις αξιολογήσουμε στο πλαίσιο ενίσχυσης ευρύτερων παραγωγικών συνόλων, με συνεργασίες, δικτυώσεις και συλλογικές πρωτοβουλίες που θα απαντούν στις ευκαιρίες και προκλήσεις της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Και το προϊόν αυτής της διαβούλευσης τίθεται σήμερα στη διάθεση της Πολιτείας για να το αξιοποιήσει.

Σε ποιο πλαίσιο όμως μπορεί να γίνει αυτή η αξιοποίηση ?

Ακούσαμε τον Υπουργό Ανάπτυξης να μιλά για Βιομηχανική Πολιτική. Οι δηλώσεις αυτές, μαζί με τα όσα αποφασίστηκαν από τον Πρωθυπουργό την περασμένη Παρασκευή σχετικά με τον συντονισμό και τον προσανατολισμό της κυβέρνησης σε μια τέτοια πολιτική, αποτελούν εξόχως σημαντικά σημεία αναφοράς.

Αν ένα Βιομηχανικό Σύμφωνο είναι αναγκαίο για την Ευρώπη, ένας Οδικός Χάρτης για τη Βιομηχανική Πολιτική είναι πολλαπλά αναγκαίος για την Ελλάδα. Σαν χώρα έχουμε τρεις λόγους να υιοθετήσουμε μια Βιομηχανική Πολιτική:

1. Η ανάκαμψη μέσα στο πλαίσιο του διεθνούς ανταγωνισμού, οι θετικοί ρυθμοί αύξησης του ΑΕΠ για την Ελλάδα, δεν θα μπορέσουν να επιτευχθούν χωρίς την αύξηση της εξωστρεφούς βιομηχανικής παραγωγής των εμπορευσίμων αγαθών - *tradeable goods* όπως τα ονομάζουν οι ξένοι - και των παραγωγικών επενδύσεων.
2. Ωθούμαστε στην υιοθέτηση μιας βιομηχανικής πολιτικής από τις κατευθύνσεις του ΣΕΣ και τις προτεραιότητες της ΕΕ λόγω Προεδρίας.
3. Πρέπει να ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος. Για μια ολόκληρη γενιά, η εγκατάλειψη της βιομηχανίας και ο αρνητισμός απέναντι στην επιχειρηματικότητα, είχαν ριζώσει βαθιά στην νοοτροπία της Πολιτείας, στους νόμους, στις διαδικασίες, στον δημόσιο διάλογο και τις πολιτικές προτεραιότητες. Αποτέλεσμα: η βιομηχανική βάση στην Ελλάδα είναι αναλογικά ακόμη μικρότερη από ό,τι στην Ευρώπη. Είναι λιγότερη από 10% του ΑΕΠ έναντι 15% της Ευρώπης που με τη σειρά της έχει βάλει στόχο το 20%.

Στην Ελλάδα, ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της βιομηχανικής μορφολογίας είναι η αδυναμία των μικρών επιχειρήσεων να αναπτυχθούν, το μπλοκάρισμα στο μικρό μέγεθος, η κεφαλαιακή ανεπάρκεια, ο περιορισμός στην εγχώρια αγορά και η απουσία συνέργειας και σχέσεων στο πλαίσιο οργανωμένων επιχειρηματικών συνόλων με παρουσία και ρόλο των σημαντικών ελληνικών επιχειρηματικών ομίλων. Πέρα όμως από αυτό, προβληματικές είναι οι σχέσεις της βιομηχανίας γενικότερα με την έρευνα, την καινοτομία και την εκπαίδευση.

Η θετική συσχέτιση καινοτομίας, εξωστρέφειας και μεγέθυνσης των επιχειρήσεων τεκμηριώνεται από τη χαρτογράφηση των 2000 επιχειρήσεων που διενεργήσαμε. Πρέπει, επομένως, να αποτελεί πυξίδα στην οικοδόμηση αποτελεσματικής βιομηχανικής πολιτικής στη χώρα. Αυτή η σχέση δεν μπορεί να καλλιεργηθεί χωρίς οργανωμένη προσπάθεια ενθάρρυνσης των ΜμΕ να ενσωματώσουν περισσότερη τεχνολογία και καινοτομία στην παραγωγική διαδικασία και τα προϊόντα τους.

Είναι γεγονός ότι στο παρελθόν έγιναν απόπειρες να υιοθετηθούν κάποια στοιχεία σύγχρονης βιομηχανικής πολιτικής (clusters, πόλοι καινοτομίας, τεχνολογικά πάρκα). Το πρόβλημα ήταν ότι τόσο ο σχεδιασμός όσο και η υλοποίηση τόσο φιλόδοξων πρωτοβουλιών έγιναν χωρίς την ουσιαστική εμπλοκή των συλλογικών φορέων των επιχειρήσεων καθώς και σημαντικών ελληνικών ομίλων που έχουν τις επιχειρησιακές ικανότητες να οργανώσουν τέτοιου είδους εγχειρήματα. Ο σχεδιασμός, οι στόχοι και τα μέσα επίτευξής τους πρέπει να είναι όσο το δυνατόν εγγύτερα στην επιχειρηματική κοινότητα και θα πρέπει να αξιοποιηθεί η δυνατότητα της ανάληψης ευθύνης για διακριτές δράσεις των επιχειρησιακών προγραμμάτων από αποκεντρωμένους φορείς αποδεδειγμένης επάρκειας.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά μιας Βιομηχανικής Πολιτικής για την Ελλάδα?

1. Πρέπει αυτή να είναι μια πολιτική που θα διαπερνά όλη τη Διοίκηση. Κάθε ενέργεια της Πολιτείας, κάθε ρύθμιση, κάθε επιλογή και απόφαση πρέπει να προάγει τη διεθνή ανταγωνιστικότητα της βιομηχανίας.

2. Πρέπει να υπάρχει συντονισμός και συμπληρωματικότητα πολιτικών: οι πολιτικές των Υπουργείων να είναι συντονισμένες μεταξύ τους, να μην αλληλοαναιρούνται, αντίθετα να είναι συμπληρωματικές ως προς τον στόχο της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας.
3. Πρέπει οι θεσμοί, οι διαδικασίες, οι πολιτικές, να οικοδομούν σχέσεις εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτείας και βιομηχανίας, αλλά και σχέσεις συνευθύνης.

Και Ποια θα είναι η Στρατηγική της Στόχευση?

Η Πολιτεία πρέπει να στηρίζει κατά προτεραιότητα τις παρακάτω επιχειρηματικές δραστηριότητες, με άρση αντικινήτρων, με άρση γραφειοκρατικών εμποδίων και ενεργητικές πολιτικές στήριξης όπου αυτό είναι δυνατόν:

- Δραστηριότητες που έχουν θετικό, διατηρήσιμο αποτέλεσμα στο ισοζύγιο εμπορικών συναλλαγών με **εξαγωγές εμπορευσίμων αγαθών** (*tradeable goods*) ή με υποκατάσταση αντίστοιχων εισαγωγών.
- Δραστηριότητες που αναπτύσσουν **καινοτομία**, που με τη σειρά της βελτιώνει τη διεθνή ανταγωνιστικότητα των βιομηχανιών.
- Δραστηριότητες που προσελκύουν **παραγωγικές επενδύσεις**.

Πως γίνεται ο σχεδιασμός Πολιτικών ?

Για τον σχεδιασμό, πρέπει ταυτόχρονα να εργαστούμε σε τρία επίπεδα.

Το πρώτο επίπεδο σχετίζεται με τις Πολιτικές Ανάπτυξης Παραγωγικών Αλυσίδων.

Η ανάπτυξη της βιομηχανικής βάσης οικοδομείται μέσα από μία αλυσίδα παραγωγικών δραστηριοτήτων, που δεν ανήκουν υποχρεωτικά στον ίδιο κλάδο, αλλά των οποίων οι δραστηριότητες έχουν αλληλουχία ή συμπληρωματικότητα για να προσφέρουν προστιθέμενη αξία στην αγορά. Η πρώτη λοιπόν αυτή κατεύθυνση αποτελεί μία κατακόρυφη προσέγγιση, όπου

εξετάζονται οι εξειδικευμένες αναπτυξιακές προϋποθέσεις, οι κρίσιμοι παράγοντες διεθνούς ανταγωνιστικότητας που μπορεί να διαφέρουν σημαντικά από αλυσίδα σε αλυσίδα.

Πρέπει ιδιαίτερα να σημειωθεί ότι η διαμόρφωση «Πολιτικών Ανάπτυξης Παραγωγικών Αλυσίδων» δεν μπορεί παρά να προέλθει μέσα από συνεργασία Πολιτείας και επιχειρήσεων. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετούν και τα εργαστήρια που έλαβαν χώρα νωρίτερα στην εκδήλωσή μας σήμερα.

Η εξέταση των προϋποθέσεων ανάπτυξης των επί μέρους παραγωγικών αλυσίδων αναδεικνύει, εκτός των εξειδικευμένων ζητημάτων, και μία κοινή θεματολογία. Αυτή περιλαμβάνει 5 πολιτικές που απαιτούνται για να υπηρετήσουν τις συγκεκριμένες προκλήσεις και τους ειδικούς αναπτυξιακούς στόχους κάθε αλυσίδας.

1. Η Πολιτική Έρευνας και Καινοτομίας.
2. Η πρόσβαση στη χρηματοδότηση για τη λειτουργία και τις επενδύσεις της βιομηχανίας.
3. Η Πολιτική Ενέργειας για τη Βιομηχανία.
4. Η Πολιτική Εξωστρέφειας.
5. Η Πολιτική ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού.

Αυτές οι οριζόντιες πολιτικές αποτελούν το δεύτερο επίπεδο για τον σχεδιασμό μας.

Ο ΣΕΒ, συνεργαζόμενος στενά με ομάδες εκατοντάδων στελεχών από τα μέλη του, αλλά και με φορείς όπως το IOBE, το ΕΜΠ το ΙΤΕ, έχει διαμορφώσει προτάσεις σε ολόκληρη αυτή τη θεματολογία. Θα τις αναφέρω επί τροχάδην.

Πολιτική Έρευνας και Καινοτομίας

Χρειαζόμαστε πολιτική έρευνας, τεχνολογικής ανάπτυξης και καινοτομίας που να προσανατολίσει τους σημαντικούς πόρους του ΣΕΣ (του νέου ΕΣΠΑ) κατάλληλα, ώστε να μεταφράζεται το προϊόν της αναζήτησης σε επιχειρηματική ευκαιρία.

Για να είναι αποτελεσματική μια τέτοια πολιτική, προϋποθέτει την εμπλοκή των ελληνικών επιχειρήσεων στον σχεδιασμό και την παρακολούθησή της, κάτι που μέχρι σήμερα δεν υπήρξε. Επιχειρήσεις και ερευνητικά κέντρα έχουν όφελος να συνεργαστούν για τον εντοπισμό εστιών αριστείας και τεχνολογικών προτεραιοτήτων που αναβαθμίζουν την ανταγωνιστικότητα της βιομηχανίας και αντικρίζουν αναδυόμενες αγορές εμπορευσίμων προϊόντων και υπηρεσιών.

Ο σχεδιασμός του ΣΕΣ αποτελεί ευκαιρία να θεσμοθετηθούν μηχανισμοί, όπως το Innovation Agency, με καθοριστική εμπλοκή της βιομηχανίας ώστε να προκύψει παραγωγική αξιοποίηση των ερευνητικών αποτελεσμάτων.

Πρόσβαση στη χρηματοδότηση για τη λειτουργία και τις επενδύσεις της Βιομηχανίας.

Τα μέτρα στον τομέα αυτό πρέπει να στοχεύουν σε:

- επάρκεια τραπεζικών κεφαλαίων για κεφάλαια κινήσεως με την ταχύτερη δυνατή αποκατάσταση εμπιστοσύνης στο τραπεζικό σύστημα,
- ενεργοποίηση πρόσθετων πηγών ρευστότητας, π.χ. Αναπτυξιακό Ταμείο & δεύτερος γύρος «νέων χρηματοδοτικών εργαλείων» με την έναρξη του ΣΕΣ, εντός του 2014,
- ανταγωνιστικό κόστος χρηματοδότησης για τη λειτουργία και τις επενδύσεις με μεγιστοποίηση πηγών όπως EIB, EBRD κλπ,
- αντιμετώπιση προβληματικών δανείων για την άρση της αντίστροφης εύνοιας που εμφανίζεται σήμερα και υποσκάπτει την ανταγωνιστικότητα όσων βιομηχανιών έχουν δυνατότητα επιβίωσης.

Πολιτική Ενέργειας για τη Βιομηχανία

Είναι αναγκαίο να χαραχτεί και να υλοποιηθεί μία εθνική πολιτική για την ενέργεια, η οποία:

- Θα είναι εναρμονισμένη με τις ευρωπαϊκές πολιτικές, ιδιαίτερα με εκείνες που διασφαλίζουν την ανταγωνιστικότητα της βιομηχανικής παραγωγής.
- Θα διασφαλίζει την ανεξαρτησία των θεσμικών οργάνων και το κύρος των ρυθμιστικών αρχών. Θα προτάσσει την ασφάλεια του δικαίου για όλους όσοι συμμετέχουν στην αγορά αυτή, ώστε να γίνονται σεβαστές οι διαιτητικές και ρυθμιστικές αποφάσεις των αρμόδιων αρχών και να μην σημειώνονται, όπως σήμερα, κρούσματα αυθαιρεσίας και μη συμμόρφωσης, ιδιαίτερα από επιχειρήσεις του ίδιου του δημοσίου.
- Θα εγγυάται την επάρκεια και ασφάλεια της παραγωγής.
- Θα λαμβάνει υπόψη της, σ' αυτήν τη μεταβατική περίοδο, τις ιδιαιτερότητες τόσο των παραγωγών όσο και της βιομηχανίας.

Η πολιτεία πρέπει να έχει ξεκάθαρες επιλογές για:

- Τον καθορισμό, με αντίστοιχη δέσμευση, του εθνικού ενεργειακού μίγματος.
- Την υιοθέτηση ορθολογικής προσέγγισης ως προς τις ποικίλες χρεώσεις στις τρεις τάσεις –ώστε να αποκοπούμε από την ιστορική πρακτική των στρεβλών και αντιαναπτυξιακών τιμολογήσεων.
- Την τιμή του φυσικού αερίου, όπου πρέπει επειγόντως να διασφαλίσει εκείνο που επέτυχαν οι ανταγωνιστές μας: να πληρώνουν –και μάλιστα αναδρομικά— έως και 30% λιγότερο από εμάς.
- Τις επιπτώσεις της αγοράς δικαιωμάτων εκπομπών αερίων ρύπων στο κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας για τη βιομηχανία.
- Τη μείωση, για τη βιομηχανία, των φορολογικών επιβαρύνσεων που έχουν επιβληθεί στα ενεργειακά προϊόντα, μειώνοντας στα ελάχιστα που ισχύουν στην Ευρώπη.
- Το σχέδιο για την απελευθέρωση στην πράξη της αγοράς ενέργειας και την αποκρατικοποίηση της ΔΕΗ.

Πολιτική Εξωστρέφειας

Είναι απαραίτητη μία συντονισμένη δέσμη πολιτικών και μέτρων για:

- Εξειδικευμένα χρηματοοικονομικά εργαλεία.
- Υποδομές logistics.
- Αποτελεσματικές δομές στήριξης και πληροφόρησης, άνοιγμα ξένων αγορών, αποτελεσματική αξιοποίηση οικονομικής διπλωματίας.
- Κατάρτιση και ενεργοποίηση στελεχών και επιχειρηματιών για εξωστρεφή στρατηγική.
- Απλοποίηση τελωνειακών διαδικασιών.

Πολιτική ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού

Πρέπει να προσανατολίσουμε προσπάθειες και κονδύλια προς τη στήριξη επιχειρήσεων για προσαρμογή στην κρίση και στις τεχνολογικές προκλήσεις με τις συνεπακόλουθες ανάγκες προσαρμογής και εξέλιξης δεξιοτήτων εργαζομένων και ανέργων:

- Προσανατολισμός ενισχύσεων σε Σχέδια Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού των επιχειρήσεων, στο πλαίσιο του στρατηγικού τους σχεδιασμού για καινοτομία και εξωστρέφεια
- Μεταρρύθμιση συστήματος επαγγελματικής κατάρτισης με έμφαση στις ανάγκες της βιομηχανίας και όχι στην προσφορά κατάρτισης.

Πέρα από τα δύο παραπάνω επίπεδα σχεδιασμού, δηλαδή τις αναπτυξιακές πολιτικές των παραγωγικών αλυσίδων και τις οριζόντιες πολιτικές για τα κοινά θέματά τους, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Βιομηχανική Πολιτική ασκείται στο πλαίσιο της ευρύτερης οικονομικής πολιτικής. Και εκεί υπάρχουν ακόμη σημαντικά ζητήματα προς επίλυση, που αποτελούν το τρίτο επίπεδο του σχεδιασμού μας.

Ζητήματα ευρύτερα, που αποτελούν προϋποθέσεις επιτυχίας όχι μόνο της Βιομηχανικής Πολιτικής, είναι:

- ✓ Φορολογία
 - σταθερότητα, προβλεψιμότητα,
 - οικοδόμηση εμπιστοσύνης στον ελεγκτικό μηχανισμό,
 - άρση αντιαναπτυξιακών επιβαρύνσεων, επανεξέταση των ΕΦΚ και ΦΥΤ,
 - διαρκής καταπολέμηση φοροδιαφυγής.
- ✓ Φιλικό Επιχειρηματικό Περιβάλλον
 - απλοποίηση διαδικασιών, άνοιγμα αγορών,
 - αναπτυξιακή χωροταξική πολιτική,
 - υποδομές Πληροφορικής & Επικοινωνιών.
- ✓ Απασχόληση
 - μαθητεία, πρώτη εργασιακή εμπειρία, νεανική επιχειρηματικότητα
- ✓ Δικαιοσύνη
 - ταχύτητα απονομής σε αστικές και διοικητικές υποθέσεις

Τι χρειάζεται να γίνει σήμερα?

Η σημερινή Κυβέρνηση και ο Πρωθυπουργός έχουν κάνει κινήσεις απενοχοποίησης της ιδιωτικής οικονομίας. Απαιτείται ακόμη περισσότερη και σημαντική προσπάθεια σε δύο επίπεδα:

1. Ρητή και ξεκάθαρη αναγνώριση ότι η προσδοκώμενη ανάκτηση των θέσεων εργασίας και βελτίωση των εισοδημάτων βασίζεται στον παραγωγικό ιδιωτικό τομέα της οικονομίας, με αιχμή τη βιομηχανία. Και καθαρή κατεύθυνση σε κάθε τομέα κυβερνητικής ευθύνης για τη στήριξη της βιομηχανίας, σε όλα τα επίπεδα της ιεραρχίας.
2. Συνεργασία θεσμοθετημένη και διαρκής, με τον Ιδιωτικό Τομέα. Τα πραγματικά, καθημερινά προβλήματα της παραγωγής δεν τα γνωρίζουν οι πολιτικοί και η δημόσια διοίκηση. Πρέπει να υπάρξει

ευρύτατη συμμετοχή των συντελεστών της βιομηχανίας στην προσπάθεια βελτίωσης του επιχειρηματικού περιβάλλοντος σε όλα τα μέτωπα, και σε όλα τα σημεία όπου λαμβάνονται αποφάσεις που επηρεάζουν την αγορά.

Πως θα προχωρήσουμε?

Προτείνουμε να διαμορφωθεί ένας Οδικός Χάρτης για τη Βιομηχανική Πολιτική, που θα είναι συμφωνημένος με την ιδιωτική πρωτοβουλία και θα προβλέπει:

1. Θεσμούς/όργανα διακυβέρνησης της Βιομηχανικής Πολιτικής. Υποχρεώσεις και δεσμεύσεις της κάθε πλευράς.
2. Αποτύπωση των κυρίαρχων αξόνων της Βιομηχανικής Πολιτικής.
3. Στόχους και κριτήρια επιλογών για τις επιμέρους πολιτικές.
4. Μεθόδους εργασίας, εργαλεία και πόρους, μεταξύ των οποίων και την απαιτούμενη τεχνική στήριξη για τη λειτουργία του competitiveness proofing.
5. Προβλέψεις για την παρακολούθηση και μέτρηση της προόδου τόσο στο επίπεδο της διαμόρφωσης των επιμέρους πολιτικών με βάση έναν Οδικό Χάρτη, όσο και στη συνέχεια των αποτελεσμάτων των πολιτικών αυτών στην πραγματική οικονομία.

Προτείνουμε επίσης, η Διυπουργική Επιτροπή για τη Βιομηχανική Πολιτική που αποφάσισε να εγκαθιδρύσει η Κυβέρνηση, να έχει σκοπό τη συνεισφορά και συμμετοχή του αντίστοιχου Υπουργείου στη διαμόρφωση, προώθηση και υλοποίηση μιας ολοκληρωμένης Βιομηχανικής Πολιτικής, η οποία κατ' ανάγκη συντίθεται από επιμέρους πολιτικές, μέτρα, δράσεις και στήριξη ενός εκάστου Υπουργείου. Η Διυπουργική Επιτροπή θα αποτελεί την πολιτική ομπρέλα κάτω από την οποία ενεργοποιούνται τα κλιμάκια ολόκληρης της ιεραρχίας κάθε Υπουργείου για τις μεμονωμένες ή συλλογικές ενέργειες που πρέπει να γίνουν.

Τέλος, είναι απαραίτητη η κινητοποίηση και από πλευράς της ίδιας της βιομηχανίας, με σκοπό την οργανωμένη συνεισφορά του ιδιωτικού τομέα στον σχεδιασμό, την αξιολόγηση και την παρακολούθηση υλοποίησης του συνόλου της Βιομηχανικής Πολιτικής με τα επιμέρους στοιχεία της. Για τον σκοπό αυτό φορείς όπως ο ΣΕΒ πρέπει συστηματικά και θεσμικά να συνομιλούν και να συνεργάζονται με τη Διϋπουργική Επιτροπή.

Καλούμε την πολιτεία να παραμείνει ανοικτή στον διάλογο και στη συνεργασία για την προώθηση των αναγκαίων μέτρων και προτάσεων βιομηχανικής και τεχνολογικής πολιτικής.

Η σημερινή μέρα σηματοδοτεί μια νέα και γόνιμο περίοδο κινητοποίησης των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας και διαβούλευσης με την κοινωνία και την πολιτεία με στόχο η χώρα να βρει ξανά τη θέση που της ανήκει στις προηγμένες ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Σας ευχαριστώ.